

MACKENZIE
CADENHEAD

S P Á Č

JEJÍ SNY JSOU VAŠÍ NOČNÍ MŮROU

/YOUNG ADULT/

SPÁČ

MacKenzie Cadenhead

Copyright © 2017 by MacKenzie Cadenhead

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad: © Kamil Šivák, 2018

Obálka: © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-830-6 (pdf)

SPÁČ

MacKenzie Cadenhead

Přeložil Kamil Šivák

Pro Phinna a Lyrū

Kapitola první

Jestli někdy uvidíte dveře vznášející se v šedé mlze, neotvírejte je.

Ať už to ve vás bude vzbuzovat cokoli – zvědavost, odvahu, zmatení – slibte mi jednu věc. Utečete od toho, co nejdál to půjde.

Vážně, nebudte tak hloupí jako já.

Ty dveře nejsou nijak zvláštní. Dřevo, tři horizontální panely, omšelá bílá barva a mosazná zelená kulová klika. Tak vidíte, nestojí ani za zmínku. Zajímavé je na nich jen to, jak náhle se objevily. Cítila jsem se v tu chvíli jako večer před Štědrým dnem. A pak se všechno zastavilo. Doslova. Jsem sama a kolem sebe nevidím nic jiného než nekonečnou mlhu. Tenhle stav už trvá celou věčnost. Začínám se nudit. Připadá mi, že musím do těch dveří vejít, jinak se nic nezmění a já tady budu trčet snad navěky.

Natáhnu se po klice, protože doufám, že za dveřmi bude něco lepšího než to, co prožívám teď. Proč ale nejdou

otevřít? To by mě fakt zajímalo. Zírám na ně a cítím narůstající frustraci z toho, že mě nepustí dál.

Vzpomenu si na kapitánku našeho lakrosového týmu a včelí královnu dívčího úlu, Gigi MacDonaldovou. Po každé když ve hře něco zkažíme, naordinuje nám při následujícím tréninku neskutečný dril. Jejím oblíbeným motivátorem je místní fotbalový tým. „Chcete, aby si o nás ti kluci mysleli, že na to nemáme?“ ječí a přitom jí na čele naběhne žíla. „Dokažme jim, že nejsme jako oni. Dokažme jim, že umíme něco víc, než jen běhat za míčem a kopat do něj!“

Při tréninku považuju její otázky za rétorické. Ale dnes v noci?

Je čas na odplatu. Já těm fotbalistům ještě ukážu, že i žena může být skvělým sportovcem. Ustoupím o krok dozadu, stáhnou ramena a vši silou se rozeběhnou proti dveřím. Ty se otevrou dokořán a já v tom okamžiku ztratím pevnou půdu pod nohama.

Padám...

... do...

... černé...

... nicoty.

Vyrazí mi to dech.

Jako tisíce motýlích křídel mě do obličeje bodá silný vítr, v bubíncích cítím prudký tlak, mám pocit, že mi za chvíli prasknou. V puse mám sucho. Mrkám a mrkám a mrkám a mrkám. Co taky jiného dělat, když je kolem

vás úplná tma a do očí vám vrážejí poryvy větru. Jsem pohlčená prázdnotou.

Dokud...

... se kulisy nezmění.

Během mrkání zahlédnu bezlisté větve stromu, které se třpytí v měsíčním svitu, kamenitou cestu a zelené prostranství.

A pak přistanu obličejem napřed na kupě křupajícího hnědého listí. Ležím na ní a vdechuju čerstvý podzimní vzduch, který mne lechtá v nose. Nadzvednu se trochu na loktech a z tmavých vlasů si vyndám jeden velký list. Ačkoli jsem se sem dostala skoro jako Alenka do Říše divů, uvědomím si, že tohle místo vlastně moc dobře znám.

Jsem v přírodní rezervaci za fotbalovým hřištěm. Přímo přede mnou je obrovský pařez, který tady zbyl po majestátním dubu, který nechalo město setnout, když mi bylo deset. Teď je to oblíbené místo děcek z Irvingtonské střední. Je to takový pomník všech poprvé. Já sama jsem si tady třeba dala první pivo a taky mě tady ve čtrnácti políbil jeden kluk z vyššího ročníku. Byla to naše středoškolská fotbalová hvězda. (Pivo nic moc, ale ta pusa...) Momentálně tady ale nikdo není. Nad hlavou mám baldachýn z bezlistých větví stromů, mezi kterými si měsíc hraje na schovávanou. Pod nohama mi praskají popadané větvičky, překračuju kamení a kořeny, hledám směr, který by mě navedl na správnou cestu. Mám na sobě jen tílko a klučičí boxerky, pozůstatek z pyžamové párty. Třu

si paže, abych se zahřála. „To jsem celá já, za každou cenu musím být stylová,“ peskuju se. „Nikdy se neoblíkám podle počasí.“

Nakonec se mi podaří napojit se na lesní cestičku. Snažím se ignorovat husí kůži, kvůli které se moje tělo proměňuje na smirkový papír. Leknutím nadskočím, když se mi pod nohama ozve obzvlášť silné křupnutí. Uvědomím si, že jsem se dostala do části lesa, která mi není ani trochu povědomá.

„Hej,“ zašeptá něčí hlas napravo ode mě. Mám nervy napjaté k prasknutí. Otočím se a uvidím kluka, který se zády opírá o strom. Je do půl těla vysvlečený. Vlasy má světle hnědé, krátké a u konečků se mu tvoří kudrlinky. Břicho zdobí solidní valcha. Zdá se, že někoho sleduje. Je vyšší než já. Ramena má sice široká, přesto je hodně šlachovitý. Není to prostě typ zavalitého sportovce. Trochu vychýlený nos mu dodává nádech podivnosti, jeho špička navíc směřuje jako šipka ke rtům, které přímo lákají k políbení. Pořád jsem napjatá, ale to nezabrání tomu, aby mým tělem neprojelo příjemné zašimrání. Pěkné klišé, že? Asi jsem ovlivněná tím, že bych dala cokoli za to mít na tomhle opuštěném místě doprovod. A ono se to vyplnilo, a navíc je fakt moc hezký.

Podívá se na mne svýma smaragdovýma očima a změří si mě od hlavy k patě, pak se vrátí k objektu svého pozorování. Po chvilce roztáhne paže a naznačí mi, abych se k němu přišla přitulit.

Váhám.

Je pravda, že je asi zbytečné na takovém místě plýtvat časem na přemýšlení. Proč taky, když tady očividně neexistují žádné důsledky, písemky nebo otázka proč. Není tady nic jiného než přítomnost. Nechápu tedy, proč mám náhlou potřebu se něčím zakrýt. Stydím se? Kvůli čemu? Vždyť nic z toho není reálné. Mimoto jsem zřejmě vždy podvědomě chtěla být v lese s polonahým krasavcem.

Přikážu svému podvědomí a svědomí, ať jsou zticha, a vykročím k němu. Jakmile vdechnu jeho vůni, zapomenou na všechno ostatní. Omamné aroma jeho kůže a mýdla Dove mě láká jako vosu cukr. Ještě kousek a jsem u něho.

Z hrudi mu sálá teplo, přesto se pořád třesu. Pohlédnu mu do tváře – usměje se na mě. Věnuje mi pozornost, ale jen tak napůl oka, pořád totiž sleduje jedno místo před námi. To by mě zajímalo, co může být lepší než téměř nahá holka v jeho náručí.

A tak se taky podívám.

Pár metrů před námi leží na měsícem osvětlené mýtině koloušek. Oči má doširoka otevřené a mělce dýchá. V boku mu vězí šíp.

„Rána je smrtelná, jenomže ne tak vážná, aby umřel hned,“ řekne kluk.

Cítím, že se mi chce brečet, ale když otevřu pusu, nevydám ze sebe žádný vzlyk.

„Vím, co dělat,“ řeknu místo toho.

Rozeběhnu se k mýtině. Jednu ruku položím na třesoucí se tlamičku, druhou mu položím pod hlavu. K mému překvapení se jelínek z posledních sil vzepře a ucukne. Je to však zoufalý boj raněného zvířete a to mi hraje do karet.

Přitisknu ho koleny k zemi. Jsem si jistá, že zabítí z milosti je v téhle chvíli ta jediná správná věc. Moje přesvědčení mi k tomu dává sílu.

Kluk na mne volá, ať to nedělám, jenomže já nechci – nemůžu.

Koloušek na mě zírá vyděšeným pohledem.

Rukama ho opět uchopím za hlavu.

Jsem připravená mu zlomit vaz.

„Ne!“ křičí kluk. „Probud se!“

Najednou se všechno zastaví. Les zmizí. Přestane foukat. Vypaří se i umírající zvíře, ačkoli ho pod rukama stále cítím. „Co jsi to říkal?“ zeptám se.

Odpovědi se nedočkám. Kluk je pryč, místo toho mě obklopí nový zvuk, který zní jako mumlání.

To se po chvílce změní v křik.

„Sarah, přestaň! Vždyť ji zabiješ!“ Ten hlas znám. Mrkám, abych se vrátila do reality. Nad hlavou mi už nesvítí studený podzimní měsíc, ale halogenové žárovky. Jsem v nějakém domě.

Před sebou mám dvě své kamarádky. Ta, co křičí „Přestaň! Musíš přestat, Sarah!“, je Tessa. Amber zase vyděšeně žmoulá polštář. Cítím, že se přede mnou něco

svíjí a snaží se to vysvobodit z místa, kde jsem před chvílí držela kolouška.

Ne, není to něco. Je to někdo.

Je to Gigi, naše královna.

Brečí. Drží mě za ruce, které pevně svírají její hlavu. Stačí malý pohyb a zlámu jí vaz.

Sakra, pomyslím si. A je to tady zase.

Kapitola druhá

„Upřímně nevím, proč je z toho tak na nervy,“ řekne Tessa a zaboří vidličku do mrkvového salátu. „Gigi umí maskovat různé fleky na krku už od sedmé třídy.“

„Jasně,“ souhlasím. „Jenomže ty modřiny jsou vidět poněkud víc než cucfleky Tommyho Murnighama. Mimoto je vyklepaná z toho, že jsem ji chtěla zabít.“

„Asi ano.“ Tessa kousne do mrkve, stejně jako několik vysmátých prvaček, které sedí u našeho stolu. Po chvíli zvednou tácy s jídlem a odejdou.

„To se ti musí nechat, Sar. Myslela jsem, že už nemůžeš být populárnější. Je to jako by tě pozval na ples ten největší hezoun ze školy nebo jako by ses natočila při sexu s masovým vrahem.“

„Nebo s celým fotbalovým týmem,“ řeknu.

„Nebo s družstvem roztleskávaček.“ Najednou se přestane smát a ustaraně spojí obočí. „Stejně si myslím, že to Gigi přehnala, když nám nedovolila sedět u jejího

stolu. Přece jsi jí nechtěla ublížit záměrně. To jí musí být jasné," dodá tiše.

Povzdechnu si. Tessa je moje dobrá kamarádka. Vlastně nejlepší. Minulý týden byl strašný. Držím se jen díky ní, protože je odhodlaná podporovat mě za každou cenu. Má vlastní rozum, a proto je nestranná, nenechává se ovlivnit názory jiných. Od té doby, co se to stalo, se se mnou, kromě ní, nikdo nebaví. Takže i když Tessa odmítá celý koncept „hodme všechno na viníka“, mám docela problém udržet si fasádu *que sera, sera*. Gigi jsem se pokusila zabít před třemi dny, zatím však ke mně nevysílá žádné signály možného budoucího usmíření. Ještě jí nedošlo, že jsem v té chvíli nebyla tak úplně při smyslech. Vím, že má právo zlobit se, jen jsem nečekala, že mě tak rychle vykopne ze své přízně.

S Gigi se znám už od prvního sportovního dne na škole. Myslím, že nás spojila vášně pro instruktážní videa Sephory. Jenomže s tím, co se teď stalo, uvažuji, jestli jsme se nestaly dobrými kamarádkami jen tak náhodou. Když jsme na hřišti, je z nás dynamické duo, dokonce mezi sebou komunikujeme telepaticky. Naši protihráči stráví půl hry jen tím, že se nás snaží zlomit. Nikdy se jim to ale nepodaří, protože tam venku jsme jedno tělo.

Mimo to ale žádné *my* není. V Gigiině malé armádě jsem dobrým vojákem s přiměřenými ambicemi. Nikdy neuvažuji o převratu. Kvůli svým kostlivcům ve skříni

se cítím nejlíp tehdy, když se koupu v odrazu její oslepující záře. Nicméně si držím dostatečný odstup, chci se jen opálit, ne utrpět popáleniny třetího stupně.

Neznamená to ale, že jsem nějaké béčko. Pusťte mě na hřiště a všechny tam rozsekám. Pusťte mě na večírek a předvedu tam tak smyslný tanec, že si mě bude pamatovat každý kluk, který bude přítomen. Mám ráda pot, bolest svalů a bodavý pocit v plících, když ze sebe vydávám maximum a někdy dokonce i víc. Stejně tak miluju tu moc ženských zbraní, když je můžu a chci použít.

Čas od času se ale snažím svému údělu vojáka vzepřít, a to tak, že Gigi vyfouknu cenu v literární soutěži nebo jdu na rande s klukem, kterého už dlouho chce. V těch chvílích se vytrácí hranice mezi spolu a proti. Gigi mi to pak oplácí tím, že mě „zapomene“ pozvat na víkendový výlet po obchodech nebo na společnou snídani.

Pak mi nezbyvá nic jiného než se před svou královnou pokořit a žádat o odpuštění. Jsem schopná udělat cokoli pro to, abych znovu získala místo v jejím stínu. Jen tak bude můj život aspoň trochu normální a nebudu tak muset pořád myslet na mamku, která dělá od nevidím do nevidím, a tátu, který mi už několik let neposlal ani přání k narozeninám. Proč jsem si to s tebou, Gigi, rozházela? Proč musím ve spánku provádět takové hlouposti?

Asi za to může osud. Co se má stát, stane se, a když si vás to najde, musíte jen doufat, že to dobře dopadne.

Pohlédnu na druhý konec jídelny, kde sedí Gigi, Amber a další mí bývalí přátelé, kteří teď dělají, že mě neznají. A pak se to stane. Dostanu odpověď na svou otázku. Naše přátelství bylo vážně jen dílem náhody.

Sleduju, jak jí děcka z lepších sociálních vrstev nabízejí své sympatie – sportovci, členové studentské rady, dokonce i několik mladých učitelů touží po jejím přátelství. Proč by vlastně neměli? Chudák holka byla napadená ve spánku, skoro zavražděná někým, koho považovala za svou kamarádku.

Mezitím na mě ti méně privilegovaní vrhají nesmělé úsměvy a souhlasné pohledy. Nikoho zjevně nezajímá, že jsem to neudělala schválně. Za několik hodin po útoku se na Instagramu objevila policejní zpráva a fotky nenalíčené Gigi s podlitinami na krku.

Dostalo se jí velké podpory, já byla zase označena za monstrum. Jenomže pak se to nějakým záhadným způsobem obrátilo v můj prospěch, protože na Facebooku vznikla stránka RIPGigi a na Twitteru se objevilo `#psycho@pyzamovaparty`. Podivíni konečně dostali možnost promluvit. Stala jsem se jejich hrdinkou.

Jak znám Gigi, tohle ji muselo nadzvednout ze židle. Ovládla jsem sociální média a to je horší než samotná smrt.

„Víš, Tesso,“ řeknu dramaticky. „Na tebe není nikdo naštvaný. Nejsi vyloučená. Takže klidně odejdi.“

„Děláš si srandu?“ řekne a píchne do mě kouskem mrkve. „Mám prošvihnout šanci svézt se na tvé popularitě? Je to jako u Kardashianů. Jeden z nich se stane slavným a přitáhne do televize deset dalších členů klanu. Klidně s tebou půjdu i do výslechové místnosti. I ty by sis to měla užít. Pět minut slávy pomine a na tvé místo nastoupí někdo jiný.“

„To je dost cynické, Tesso,“ zachraptím překvapivě hlubokým hlasem. „Navíc máš bohužel pravdu, takže jsem z toho ještě víc v depresi.“

Jamie Washington. Hvězda fotbalového týmu, člen studentské rady, držitel vyznamenání a taky expert v líbání. Tessa jednou řekla, že kdyby měl Michael Jordan dítě s hercem Michaellem B. Jordanem, vypadalo by jako Jamie. Naprosto s ní souhlasím a o to víc mě štve, že už nejsme spolu.

„Ahoj, Sarah,“ pozdraví mě ustaraným hlasem, takže se celá napnu a jsem na pokraji zhroucení, protože nevím, jestli mám jeho projev laskavosti přijmout a dát tak najevo, že jsem na to vlastně čekala. „Můžu si přisednout?“

Sevru čelist a pokrčím rameny. Víím, že mi tím Jamie prokazuje laskavost. Jeho zájem přivádí do mých řad nové stoupence hnutí Anti Gigi, kteří byli dříve přesvědčení o tom, že mě musí upálit jako čarodějnici. Opět jsem zdolala několik příček společenského žebříčku. Gigi se z toho zblázní. Naštěstí mu za to ani nemůže

vynadat, protože je stejně oblíbený jako Tessa. Přirovnávám ho ke Švýcarsku. Je solidní, loajální a opravdu milý. Nikdy neváhá podpořit přítele v nouzi, i když mu ten přítel v minulém pololetí zlomil nos a srdce. Dostal ode mě čelo, když jsme usnuli při sledování filmu. Rozešla jsem se s ním pro jeho vlastní dobro. Pořád se kamarádíme, ale je to takové divné. Každopádně mi teď dokázal, že je hodný kluk, který se nebojí mě veřejně podpořit. Bože, jak ráda bych se mu vrhla do náruče.

„Ale no tak, hvězdo,“ přeruší nastalé ticho Tessa. „Víš, co se říká. Špatná reklama...“

„Taky reklama,“ dokončí Jamie a převrátí oči.

Tessa ho ignoruje. „Jako bychom sdíleli jednu mysl,“ řekne s hraným údivem. „Jste si jistí, že nejsme příbuzní?“

„Snad jen v tomhle školním dramatu,“ odpovím klidně, ve skutečnosti mám co dělat, abych nesklouzla do hysterie. „Ty jsi moje nejlepší kamarádka, ty zase soucitný ex, řekla bych, že jste na sebe vzali mou hanbu.“

„Pamatujete si na ten film, který si moje mamka půjčila pokaždé, když jejího přítele zavřeli? Jsme jako Thelma a Louise. A Jamie mladý Brad Pitt. Žádná lítost, ale spojení.“

„Počkat. Jestli si dobře pamatuju, tak obě spáchaly sebevraždu. Sjely autem do Grand Canyonu, ne?“ zeptám se.

Tessa se usměje a přikývne.

Moje částečné odhodlání postavit se mému problému čelem jde do háje. Rezignovaně si položím hlavu na stůl.

Ponořím se do sebelítosti sotva na milisekundu a už cítím ve vlasech něčí prsty. Hladí mě a jemně masírují. Ztuhnu.

„Dej tomu čas,“ radí mi Jamie. „Za chvíli se všechno vrátí do normálu. Uvidíš.“

„Jasně. My dva jsme toho dobrým příkladem,“ zamručím a zkazím tak tuhle hezkou chvíli.

Přestane mě hladit. „Věř mi,“ ujistí mne znovu, tentokrát ale odvrátí zrak.

Z pomačkaného papírového sáčku si vytáhne tuňákový sendvič a zakousne se do něj. Je mi hrozně, že jsem ho odpálkovala, přitom ale zjistím, že mi jeho slova dodala trochu naděje. Možná má pravdu. Možná bude zase všechno v pořádku. Koneckonců nenávidět mě má právo jen Jamie a ten tu teď je.

„Prostě si Gigi nechtěně napadla,“ dodá s plnou pusou. „Dej jí čas, ať se s tím vyrovná.“

Zírám na něj. Do prdele se Švýcarskem!

„Co je?“ nechápe. „Řekl jsem něco špatně?“

„Mýlíš se, Tesso. On není Brad Pitt. Připomíná mi toho hrozného manžela, od kterého Thelma utekla. Vlastně ne, je ještě horší, jako ten policajt, co se tvářil, že je na jejich straně a pak je podrazil.“ Odvrátím se od něj a našťavaně zkřížím ruce na hrudi. „Už mezi námi nejsi vítaný.“

Koutkem oka zahlédnu, že Tessu prosí očima o pomoc, ona se však postaví. „Promiň,“ řekne a zvedne táč s jídlem. „Jsi v tom sám. Sar, sraz na chodbě. Potřebuju ještě trochu kofeinu, abych přežila hodinu industriální revoluce. Páčko hrdličky.“

Odcupitá pryč. Mlčíme. Pak na rameni ucítím jeho velkou dlaň. Prudce se k němu otočím. „Nemůžu uvěřit, že se jí zastáváš,“ zasyčím.

„Nezastávám se jí,“ vysvětluje. „Jen říkám, že...“

„Já ti o té Gigi MacDonaldové něco řeknu,“ skočím mu do řeči, neschopná zastavit svůj frustrovaný výlev na tenhle lidský hromosvod, který za nic nemůže. „Každému na počkání vypráví, že jsem úplný šílenec. Nutí naše společné přátele, aby si vybrali, s kým se budou bavit.“ Ztiším hlas. „Taky všude mluví o mé nemoci. Každý detail. Co dělám, když spím, a že musím být přivázaná. Chce mi zničit život a ty po mně chceš, abych nad tím mávla rukou. To ale nejde. Neumím se přetvářovat. To už bys snad mohl vědět.“ Zase na něj zírám, ruce zaťaté v pěst.

V jeho očích se zračí pochopení. „Neříkám, že souhlasím s tím, jak se k tobě Gigi chová,“ řekne. „Jen si myslím, že je vyděšená a potřebuje celou situaci zpracovat.“

„Ty jsi mi odpustil hned.“ Zním jako ufňukané děčko.

Jamie se zamyslí. „Věděl jsem, že jsi nebyla sama sebou,“ promluví po chvíli. „Gigi to musí teprve dojít.“

Odvrátím zrak, nedokážu tu jeho milou povahu vystát. Důvod, proč jsem se s Jamiem rozešla, je vlastně totožný s tím, proč mě Gigi nikdy nepochopí. I když spím a nevím, co dělám, pořád jsem to já a nikdo jiný. Jsem nebezpečná, a když na to někdy zapomenu, stane se něco zlého.

Před incidentem s Gigi jsem měla od nočních eskapád několik týdnů pokoj. Ten večer jsme dohrály finálový turnaj v lakrosu a skončily na druhém místě. Gigi chtěla slavit a trvala na tom, že přespím u ní doma – teď už vím, že jsem to neměla nikdy dopustit. Když trpíte poruchou chování v REM spánku jako já, prožíváte své sny fyzicky. A sny někdy bývají pěkně divoké. Honí vás v nich vlci nebo utíkáte před rozzuřeným davem. Mláťíte pěstmi do vzduchu a kopete do peřiny. Klidně vyskočíte z postele a běžíte po schodech dolů, a když máte smůlu, zakopnete a rozbijete si hlavu. Jste v hlubokém spánku, takže nemůžete kontrolovat to, co děláte. Pokud z toho vyváznete jen se šrámy a modřinami, poděkujte andělovi strážnému.

Po čase jsem přišla na dobrý způsob, jak to přežít ve zdraví: nechávám se přivázat k posteli. Bohužel, vytáhnout provazy na noční přespávačce u kamarádek není zrovna něco, co by rozproudilo zábavu. Jedinou výjimkou je Tessa, ale abych u ní mohla pobývat na noc, musela se moje mamka setkat s tou její a dlouze jí vysvětlovat, proč je zapotřebí mě před spánkem zpacifikovat.

A i to až po dvou letech, kdy jsme přespávaly jenom u nás.

Stálo mě hodně sil udržet si důstojné postavení ve středoškolské společnosti. Žárlila jsem na všechny holky, které se mohly účastnit posvátných holčičích rituálů, do nichž přespávání, respektive pyžamová párty, bezesporu patří. V tom finálovém zápase jsem Gigi asistovala u vítězného gólu. V tom okamžiku jsme byly jako sestry Williamsovy, což jsou tenisové bohyně. Netoužila jsem tak jen po oslavě u kamarádky, toužila jsem po tom být tu noc s ní. Není pochyb o tom, že Gigi byla mezi námi dvěma stále ta jednička, já jsem však z pouhé známé povýšila na opravdovou kamarádku. Takže jsem ty druhé housle hrála ráda.

Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že má nemoc možná trochu ustoupila, když se už několik dní nic nedělo, takže se nic nestane, když pro jednou poruším pravidla. Navíc tam byla se mnou i Tessa, která by mě přivázala k matraci. Měly jsme být v bezpečí. A na chvíli skutečně byly.

Možná mě intoxikovala lež – oficiálně jsem byla u Tessy – nebo mě jen omámila sladká chuť nabyté svobody, nevím, každopádně, když Gigi navrhla, že budeme slavit až do rána, ignorovala jsem varovné zvonění v hlavě.

Vzpomínám si na první ranní šedomodrý paprsek slunce a taky na to, že mi jako první hlavou proběhlo, že

jsem to zvládla. Večer jsme koukaly na nějaký britský seriál o pubertácích s nadpřirozenými schopnostmi a plánovaly, že se po poslední epizodě vypaříme na hřiště a užijeme si tam východ slunce. Bohužel jsme ale u televize vytuhly. Když se ve mně začala probouzet bestie, nikdo nebyl vzhůru, aby ji zastavil. A pak byl najednou Gigiin život v mých rukou, a to doslova.

Když jsem v tomhle stavu, neexistují pro můj mozek žádné společenské normy, které by mu prozradily, že tohle je špatně. Jednám, reaguju a jdu si tvrdě za svým cílem. Řídím se instinkty, jsem silná a rychlá. Amber a Tess jsem musela připadat jako Buffy na lovu upírů. Možná jim to přišlo bizarní. Pro Gigi to ale bylo děsivé. Určitě byla přesvědčená o tom, že ji chci zabít a kdybych se probudila o sekundu později, taky by se to stalo.

Když vidím Jamieho oddanost a dobrotu, jsem v pokušení jeho slovům uvěřit. Jenomže to bych nesměla vědět to, co vím.

„Díky,“ řeknu. „Jsi dobrý kamarád. Opravdu. Musím už ale jít, čeká na mne Tessa.“

„V pohodě,“ pronese a vstane, zpola snědený sendvič si vezme s sebou.

„Díky, že jsi vytáhl moje společenské postavení,“ volám za ním.

„K dispozici kdykoli,“ odpoví. „Stejně si myslím, že ten policajt jenom chtěl pomoci Louise,“ dodá po chvíli.